

μετὰ πέντε ὅμως λεπτά φεύγω, σᾶς ἀποχαιρετῶ. » Μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν, ἡ εὐγνωμοσύνη ὅμως τῶν ἐπερχομένων ἀγήρω θὰ διατηρήσῃ τὴν μνήμην τοῦ ὀνόματός του καὶ ἡ δόξα στέφανον θὰ πλέξῃ ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 28 Φεβρουαρίου 1891

ΑΝΤ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΦΙΛΟΝ...

Θαῤῥεῖς πῶς σ' ἔλησμόνησα καὶ μνημοφάγος λήθη
 Τὴν προσφιλῆ εἰκόνα σου μακρὰν μου ἐξορίζει.
 Ἄ, ὄχι· εἰς τὰ σταθερά, τὰ φιλικὰ μου στήθη,
 Ὡς ἐπὶ γάστρας ὁ ἀνθός, ἡ μνήμη σου ἀνθίζει.
 Ναός εἶν' ἡ καρδία μου, θεός της ἡ φιλία
 Κ' ἰερεῖά της ἄφθιτος ἡ μνήμη ἡ ἅγια.
 Μέχρι θανάτου ἀγαπῶ καὶ πέραν, πέραν ἔτι·
 Εἶναι ὀλίγα τῆς ζωῆς, εὐάριθμα τὰ ἔτη. . . .

Τὸν ἑαυτὸν του, πίστευσε, ὁ λησμονῶν ἀρνεῖται·
 Ἡ ἀληθὴς μας ὕπαρξις ἐπὶ τῆς μνήμης κεῖται·
 Καὶ εἶναι προκαταβολὴ τοῦ μνήματος ἡ λήθη. . .
 Ἄ, ἡ καρδία μου ποτὲ ἀγνώμων δὲν ἐκλήθη.
 Δὲν λησμονεῖ εἰς τὸ παρὸν ποτὲ τὸ παρελθόν της·
 Οὔτε εἰς δεύτερον βωμὸν τὸν παλαιὸν θεὸν της·
 Τηρῶ τὴν ἀνθοδέσμην μου καὶ μαραμμένην ἔτι
 Καὶ μύρον εἰς τὰ φύλλα της ὁ μαρασμὸς προσθέτει !

Ναί· εἰς αὐτὴν ὀφραίνομαι ἡδύτερον ἀκόμα,
 Τόσους ἀπόντας φίλους μου καὶ τόσους εἰς τὸ χῶμα. . .
 Ἐκαστον φέρει ἀνθος της ἐν ὄνομα· τὸ βρέχει
 Τῆς μνήμης δάκρυ ἅγιον καὶ μαρασμὸν δὲν ἔχει.
 Ἐν, ἐν φιλῶ τὰ ἄνθη της τὰ ὠχρῶντα ἤδη·
 Ὡ, πλέον, ἂν τὸ ὄμμα σας ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἴδῃ,
 Ἄς ἀποθέσω εἰς αὐτὰ ἐπάνω τὴν ψυχὴν μου·
 Κρυμμένον θὰ μὲ εὔρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν μου !

(Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 188. . .)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ